

Podzimní variace

Probouzím se z horečnatého spánku do nového dne. Děsí a rozhořčuje mě představa, že nikam nemohu. Nesmím za zlatým listím, nesmím za titanově šedomodrou řekou, ani do katedrály lesa pomalu se vyprazdňující od zvuků a stínů.

Ráno je takové, jaké si ho udělám, přesvědčuji chvíli sama sebe a předstírám svému tělu, že se těší na koupel a kávu. Jenže moje tělo si málokdy nechá něco nalhat. Spíš ono to bývá, kdo lže. A sekýruje. A potřebuje. Dnes ale nikoliv. Mé tělo se tváří, že není moje. Mé tělo se tváří, že se převtělilo v pytel písku a hodlá tak zůstat.

Vstávej, duše, zkouším oslovit svůj další rozměr. Ale ani duše se nemá k životu. Duše chce spát. Spát pokojně, v čistém povlečení, u otevřeného okna občerstvujících snů. Celou noc jí moje horečka nic podobného nedopřála. Sny byly upoceně, špinavě, samý chaos a úzkost. A tak si duše neodpočinula a chtěla by to nějak napravit. O vstávání s ní není řeč.

Musím tedy přesvědčit sama sebe, že vstávání je něco, na co se těším. Dává mi totiž prožít v poslední době velmi obrodný pocit uskutečněného zázraku, každý den je nový, každý den umožňuje, abych i já byla o den novější. Na věku přitom nezáleží.

Dopřávám si rituály. Dříve by mi připadaly směšné. Nebo zbytečné. Nebo neznámé a tedy nezajímavé.

Čtu. Na hrázi svého myšlení lovím slova, která mi po celý den poskytnou vydatnou výživu. Ta hubená a podměrečná házu zpět do řeky času. Zde buď dorostou nebo budou pohlcena jinými slovy. Nesleduji jejich osud. Dívám se do svého koše, zda jsem vylovila tolik, kolik budu potřebovat, abych nezeslábla. Abych nezahynula.

Pak se pomalu, docela pomalu, jak mě to naučil jeden zlatovlasý chlapec, vydám ke studni. Je krásná, kamenná. Rumpál je také jakoby ze zkamenělého dřeva. Dřevo je staré mnoho a mnoho let, ale na dotek teplé jako lidská kůže a zvláště voní. Tu vůni znám ze starých horských kostelíků. Tak voní jejich šindelové střechy. Sluncem, zkamenělou vodou a prachem zvířeným nohama pocestných.

Ze studny vane svěží a čistý chlad. Stačí se nadechnout a krev už proudí unaveným tělem. Stačí se napít a i duše začne uvažovat o zmrtvýchvstání. Duše začne křičet touhou po životě, který je pro ni najednou zcela nezbytný. Potřeba nekonečného spánku se rozplyne jako obláček na čistém nebi.

Moje rána nejsou ta samá, jaká bývala, než jsi se objevil. Myslím, než jsi se objevil vedle mne. Bylo to na moři, v písečných dunách nějaké pouště nebo snad ve vzduchu, který vlál modře a zlatě svobodou a nekonečnem?

Jedno vím. Jsi tady. Sleduješ mě na cestě, po které jdu, sleduješ mě pod vodní hladinou, když se schovávám před tvrdým nebo prašným všednem, sleduješ mě, když si jen tak prolétávám své oblíbené prostory mezi hvězdami. A také sleduješ všechna má přiblížování. A vzdalování, která v čase před tvým přiblížením vypadala spíš jako útky.

Bývala ta moje rána hladová, vyschlá a neradostná. Tělo i duši jsem do nich vypravovala jen pod nátlakem. Výhrůžky, licoměrnost a sliby byly součástí toho násilí. Ale nechci na to vzpomínat. Dnes je zbytečné na to myslet. Chci myslet na tebe, chci se do tebe obléknout, tebou se zkrášlit, tebou vonět, k tobě se přivinout.

Obejmi mne a zůstaň se mnou celý den!

Nevadí, že nemohu nikam jít, když budeš držet mé ruce ve svých, a třeba jen mlčet. Nebo mi můžeš zpívat. Nebo mě můžeš konejšit, aby má nemoc dříve odešla. Ona ví, že na mě nemá právo, když jsem pod tvou ochranou.

Vídám nádherné věci od doby, kdy jsi mi dal své oči. Slýchám nádhernou hudbu, zvláštní a vábivé zvuky, hlasy, které mě fascinují. Dotýkám se tvého stvoření a prožívám závrať objevitele nových světů. A to všechno ti zároveň chci dát, jako by to bylo něco, co si mohu přisvojit a dál darovat. Jako by to bylo něco ode mne tobě.

To chtění, ta snaha je prostě dětinská. Nemám nic. Bez tebe budu jen pytel písku hozený na postel, trocha vyždímaného života. Bez tebe budu jen cár papíru s nezajímavým testamentem, který se nikdo nebude obtěžovat číst.

Opírám se čelem o studené sklo okna a zavřenýma očima vidím všechny poklady, které jsi pro mě připravil tam venku, ale i zde uvnitř. Co s nimi udělám, jak s tím naložím, aby mě to nezalklo, aby mě to nezasypalo, aby mě to neoslnilo? Jsi tak velkorysý, že se v tom obdarování mohu ztratit jako malý korálek bytí uprostřed věčnosti.

Tvé paže mě vyzdvihují. Jsou to silné paže otce, který dopřává dítěti podívat se z okna dál, než umožňuje hranice dřevěného rámu. Vznáším se ve tvé náruči bezpečně a okouzleně. Vidím až na obzor, snad i za něj. Vidím cestu, která se klikatí po úbočích hor, vede údolími, šplhá na vrcholky a kreslí tenkou linii kolem těch nejhlubších propastí a strží. Pak přes louky, pole, po mostech nad řekami i podél tratě. Je zvláštní, že končí u mého prahu. Cožpak jsem si jí nikdy nevšimla?

Cesty jsou proto, aby se po nich šlo. Odkud? Kam?

Cestou necestou, od cesty k cestě. Sama cesta je výchozím bodem i cílem. Sama cesta určí tempo chůze i délku pouti. Cesta přivede do cesty koho mám potkat.

A tak spatřuji postavu, která nejistě a přitom odhodlaně kráčí směrem ke mně. Vidím člověka a znenadání mě vlna netušené energie přinese jemu tváří v tvář. Jde snad ke mně? Nebo jdu k němu já?

„Dobrý den," říkám a čekám na odpověď.

„I tobě" odpoví jazykem, jemuž rozumím.

„Mám velký, docela červený strom s kusem modrého nebe," sděluji mu své největší tajemství. „Ten strom chci někomu dát, ale nikdo nepřichází".

„Ten strom už celé věky hledám," řekne poutník a očima mě obejmě.

Beru ho za ruku a vedu k sobě a k tobě.
Nebojím se, třebaže už od tebe vím, co je láska.

Delicie Nerková 2004